

РЕШЕНИЕ

№ 3756

гр. София, 10.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Красимира Проданова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2818** по описа за **2021** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя П. А., срещу Решение от 11.11.2019 г. по НАХД № 1757 от 2018 г. по описа на Софийски районен съд, 9-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) №22-003868/15.09.2017 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл.416, ал.5, вр. с чл.413, ал.2 от Кодекса на труда (КТ) е наложена имуществена санкция в качеството му на работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ, в размер на 2000.00 (две хиляди) лева, за извършено нарушение на чл.24, ал.1 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания на строителните и монтажни работи (Обн. ДВ бр.37 от 04 май 2004 г.).

В касационната жалба са въведени оплаквания за неправилност на решението поради неточности в мотивната му част. Поддържа се, че [фирма] няма наети по трудов договор лица, а изпълнява възложените му строителни и монтажни работи чрез подизпълнители, поради което няма качеството на работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ, такъв е дружеството-подизпълнител. Наведено е и касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 НПК – явна несправедливост на наложеното наказание.

Искането до съда е за отмяна на въззивното решение и на потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание, касаторът се представлява от адв. М., която поддържа касационната жалба на сочените с нея основания.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда“ представлява от юрк. С., изразяваща становище за правилност на обжалваното решение и моли то да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за правилност на оспорения съдебен акт.

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл.210, ал.1 АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл.208 АПК, съдебно решение.

Разгледана по същество по изложените касационни основания и в обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК, касационният състав намира жалбата за неоснователна:

Според задължителните за тази инстанция фактически установявания на СРС, на 21.01.2015 г. е сключен договор за извършване на строително - монтажни работи между Ж. „Идеален дом“, с ЕИК[ЕИК], в качеството му на възложител и [фирма], в качеството му на изпълнител за обект, находящ се в [населено място], м. „НПЗ – С.“, [улица], кв.10а. В т.5.1.11 от Раздел V „Права и задължения на изпълнителя“ по горесцитирания договор, изпълнителят е задължен да осигури за своя сметка безопасността на всички лица на строителната площадка и спазването на разпоредбите и нормите за техническа безопасност, санитарно-хигиенни изисквания, противопожарна и аварийна безопасност и др.

На 04.01.2016 г., е издаден протокол за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво на строежа, в който е отбелязан като технически ръководител инж. П. Д. А..

На 11.05.2017 г. [фирма] сключва договор, в качеството си на възложител, с [фирма], с ЕИК[ЕИК], в качеството му на изпълнител, с предмет изработка на външна топлоизолация и външна мазилка на обект, находящ се в [населено място], м. „НПЗ – С.“, [улица], кв.10а. Съобразно т.5.1.11 от Раздел V „Права и задължения на изпълнителя“, изпълнителят е задължен да осигури за своя сметка безопасността на всички лица на строителната площадка и спазването на разпоредбите и нормите за техническа безопасност, санитарно-хигиенни изисквания, противопожарна и аварийна безопасност и др.

На 11.05.2017 г. на строителен обект, седеметажна жилищна сграда с подземни гаражи в УПИ I за „ЖС, Оо и траф.“, находящ се в [населено място], м. „НПЗ – С.“, [улица], кв.10а е станала злополука, при която пострадалото лице пада от монтираното до 4-ти етаж метално скеле, травмите от което довеждат до неговия летален изход.

На 17.08.2017 г., във връзка с постъпил на 13.07.2017 г. сигнал в Дирекция „Инспекция по труда“, главен инспектор Г. В., оправомощена по силата на Заповед №3-0058/11.02.2014 г., издадена от ИД на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, посещава процесния строителен обект и съставя АУАН № 22-003868/17.08.2018 г. на [фирма] за нарушение на чл.24, ал.1 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания на строителните и монтажни работи, извършено на 11.05.2017 г.

В рамките на проверката, предхождаща съставянето на АУАН, са снети обяснения от наети по трудови правоотношения на строителния обект работници, от които става ясно, че пострадалото лице към момента на инцидента все още не е било наето от [фирма] по трудов договор, но е допуснато на обекта да извършва строителна дейност. За да постанови решението си, въззивната инстанция събрала като доказателства по делото показанията на свидетел, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновала правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. По съществото на спора е приел, че дружеството е осъществило вмененото нарушение и отговорността му е законосъобразно ангажирана, като не са налице основанията на чл. 28 от ЗАНН.

Оспореното решение на СРС, е законосъобразно и при постановяването му не са допуснати касационни основания за отмяната му.

СРС не е допуснал съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане и събиране на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство. Събрал е всички необходими и възможни за изясняване на делото доказателства и не е допуснал процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН. Обратно на твърденията на касатора, въззивната инстанция не е допуснала съществено процесуално нарушение и при осъществената преценка на събраните по делото доказателствени материали. Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл.14 НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства /напълно пренебрегнал/, формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, за което данните по делото категорично не сочат.

Касационната инстанция напълно споделя изложените мотиви за липсата на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до опорочаване на административно наказателното производство и ограничаващи правото на защита на нарушителя, поради което не намира основание да ги преповтаря.

Решението на въззивна инстанция е съответно и на приложимия материален закон, а наведените възражения в този смисъл са неоснователни. Разпоредбата на чл. 24, ал.1 от Наредба № 2/ 22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи въвежда задължение на строителната площадка се допускат до работа само работещи и други лица, които използват осигурените им лични предпазни средства и специални и работни облекла. Лични предпазни средства по смисъла на § 1, т. 18 от ДР на Наредба

№ 2/22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи (обн. ДВ бр. 37/2004 г.), връзка § 1, т. 7 от ДР на ЗЗБУТ са всяко приспособление, екипировка, проектирано да се носи или използва от работещия, за да го предпазва от една или повече възможни опасности, заплашващи неговото здраве и безопасност при работа, както и всяко допълнение, принадлежност или специално работно облекло, проектирани за същата цел. Следователно при работа на строителен обект, при който отворите в строителните и конструктивни елементи /стени и етажни плочи/, са необезопасени чрез парапети, ограждения или здраво покритие, които да понесат съответно натоварване, за да бъдат предпазени работниците от падане от височина, те следва да използват лични предпазни средства и специални работни облекла.

В случая по делото е безспорно установено, че касаторът е допуснал пострадалия К. да монтира на източната фасада, до четвърди етаж на обекта метално скеле без да използва лични предпазни средства за работа на височина (предпазен колан, защитна каска за главата, защитни обувки за краката). С оглед на това извършването на нарушението, за което е санкциониран касаторът, е безспорно установено и доказано от събраните в хода на административнонаказателното производство писмени доказателства.

По отношение размера на имуществената санкция, съдът намира, че същият е точно определен съобразно изискванията на предвид разпоредбата на чл.413, ал.2, изр.2-ро КТ, при предвидена от законодателя имуществена санкция в размер между 1000.00 лева и 10 000.00 лева, и предвид тежестта на последиците от нарушението по чл. 24, ал.1 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания на строителните и монтажни работи, административнонаказващият орган е наложил глоба в размер, близък до минимума, поради което не подлежи на редуциране.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора само ответникът има право на разноси, които съдът определя на 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл.1во от АПК във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 11.11.2019 г. по НАХД № 1757 от 2018 г. по описа на Софийски районен съд, 9-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н „Приморски“, [улица], представлявано от управителя П. Д. А., да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с адрес: [населено място], [улица], 100 (сто) лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

